

MISJONS RØSTEN

FRITT, UAVHENGIG ORGAN I MISJONENS TJENESTE

NUMMER 2.

15. JANUAR 1931

3. ARGANG

Tanker ved det nye år.

De spiste av Kanaans grøde i det samme år.

Josua 5, 12.

Israels besværlige vandring var til ende og den forgjettede hvile funnet. Nu var det ingen teltflytning mer, ingen slanger, ingen amalekiter og ingen orkener. Israels barn kom til det land som flet med melk og honning, og de spiste av landets grøde.

Kjære leser, kanskje blir det samme tilfelle med dig eller mig. Denne utsikt er frydfull og skjenker oss en troen bare er levende og virksom, en ublandet glede.

A få være hos Jesus og få nytte den hvile som er tilbake for Guds folk, er i sannhet et oplivende håp, og å få vente denne herlighet så snart er dobbelt herlig.

Vantroen viker tilbake for den Jordan, som i sitt ustanselige løp bølger frem og tilbake mellom oss og det herlige land. Men oss fremdeles være forvisset om, at vi allerede har oplevet mer endt enn deden i sin verste skikkelse kan tilføye oss. La oss ballyse enhver engstelig følelse, og frydes med utsigelig glede ved tanken på at vi kanskje allerede i år får begynne å «vere hos Herren for evig».

En del av hærskaren kommer kanskje også dette år til å bli på jorden for å virke i sin Herres tjeneste. — Skal dette bli vårlodd, vil denne nyttårstekst allikevel kunne anvendes også på oss. «Vi inngår til hvilken vi som tror». Den Hellig And er pantet på vår arv. Han skjenker oss en forsmak på saligheten allerede her nede.

De som er i herligheten er trygge — og vi blir likeledes bevert i Kristus Jesus.

Arbeidet på misjonsfeltet

Fra Kina og India.

Tai Yuan hsiens 13/12/30.
Kjære

soskende i Herren!
En strom — dens bekkeler Guds sted, den høieste hellige bolig. Gud er midt i den, den skal ikke rokkes; Gud hjelper den når morgenen frembyrter.

Salm. 46, 5-6.

Hvor dyrebart at vi har fått del i disse levende vannstrømme, som ikke tørker inn i sommerens hete og heller ikke fryster bort i vinterens kulde; men som er blitt en kilde innen i oss som velder frem til evig liv.

Eriggen gått en tid siden der hørte noe herfra. — Kan til Herrens øre si, at vi er bevart både til legeme og sjel. — Det har vært litt av hvert her i Shansi også den siste tiden. I november var her flere aeroplaner fra Nanking og kastet bomber i Tai Yuan før hovedstaden her. — Flere ble drept og mange såret. Det var ikke noe hyggelig å høre dem komme, da en jo visste i hvad erinde de kom; men nu er det blitt stille siden den forrige guvernør har forlatt provinsen.

Men så har soldatene begynt å plydne, da mange som er kom-

De triumferer over sine fiender — vi skal også seire.

De himmelske ånder har samfund med sin Herre — og dette er heller ikke nektet oss.

De synger hans pris — og det er også forundt oss å love ham.

Vi vil i dette år samle himmelske frukter på en jordisk mark, hvor troen og håpet har gitt ørkenen en likhet med Herrens høyre. Menneskene ned fordum englefede, og hvorfor skulde det ikke kunne skje også nu? Gud gi oss nåde til å leve av Jesus, og således spise av Kanaans grøde også dette år.

met tilbake fra krigen ikke har tilbakelagt. Må få si hjertelig takk til vennerne både kjente og ukjente som har stått bak med forbønn og midler. Herren velsigne eder alle.

Med hjertelig hilsen. Eders i Kristus forbundne
Helga Lundeby.

Av et privatbrev til redaksjon fra Gunhild Finstrøm:

Gledelig å høre om vekkelse i hjematraktene. Også herute virker Guds And på hjertene og sjeler blir frelst og mange lengter etter den evige Gud. Sist søndag døpte min mann syy sjele og han set det er den herligste dag han har oplevd i Mandulwar. Pris sky! Jeg er for tiden på vabanost, for å samle krefter. Har nemlig hatt malariefeber i flere uker og følgen blev at jeg blev meget svak. Min mann hadde også et voldsomt anfall av feber, men blev snart bra igjen — — —

Bed for oss herute så er de snilde! Gleder mig til å komme tilbake til arbeidet igjen om noen få dager.

Hjertelig hilsen fra oss begge. Gunhild Finstrøm.

Om bønn.

— Hvad? utbrøt principalen, din stil er aldelen forandret!

— Jeg er blitt en kristen, svarer bokholderen.

— La være, men hvad har det å gjøre med din håndstil?

— Jo, svarte han, troen larer mig å gjøre alt for Gud. Hver morgen ber jeg Gud om nåde til å skrive vel, og gjøre mitt arbeide vel. Jeg ber og arbeider. Dette er hele hemmeligheten.

— Jeg respekterer din kristen.

dom, svarte den forundrede principalen.

Den unge bokholder var bekledt med tidligregnets velsignelse. Han forsørket ikke å innsamle dagens manna før sin arbeidsdag på kontoret. Men om du ikke har tid til å be, så skal du allikevel få tid til å angre en forfeilet dag når aftenen kommer.

— Ingen vil noen sinne få den Hellig Ands fulde, så lenge han mener, at han kan klare sig den foruten.

Fra sjette til nien de time.

Matt. 27, 45.

Det var de tre helligste timer som har vært her på jorden.

Det var offertimene, da Guds lam blev slaktet til forsoning og forlikelse for hele verdens synd.

Hvad han led i disse tider, gruelle timer, kan ingen tungt utsi. Ti da var han forlatt og forbannet av Gud. Da utgjod Jehova alle sine vredeskäller over ham for vår syns skyld.

Og Gud la et slør over solen, så der blev et mørke over det ganske land. Ingen skulde se hans forvirrende skikkelse i disse tre hellige timer.

Så henger han der i mørket og pines. Han taler ikke mere, han kan ikke be, ikke si far. Han kan kun skrike i uutsigelig ve:

«Min Gud, min Gud, hvorfor har hardt forlatt meg?»
Hellige, barmhjertige Freiser, vi kneler ved ditt kors i stille bedelse, intil vi hører dig rose ditt herlige «fullbragt» til oss.

Og vi priser og takker dig i evighet derfor. N. P. M.

Kristi blod.

Det eneste Kristus etterlot sig av sitt legeme på jorden var sitt blod. Dette krever han av menneskets hender, og det største spørsmål som kan komme til nå get menneskelig vesen er dette: I hvilket forhold står jeg til forsoningen?

Kristi blod roper frelse eller dom. Hvis vi søker beskyttelse i det, vil det bli vår sikkerhet. Hvis vi forneker det, lik Cain, roper det om fordommelse. 1. Pet. 1, 18-19. Moody.

GI JESUS SVAR

Av Knut A. Høyler

Har du noen gang fått en innbydelse?

Jeg tenker du har.

Du er blitt bedt bort til selskap hos en av dine venner eller bekjente, til en fest, eller kanskje til et bryllup. Du takket for innbydelsen, og heller ikke vilde komme, men til og med spottet de som innbød, vilde du sikkert synes at det var en sjøføl handlemate. Slik kunde du da aldri finne på.

Om du hørte om en som var innbudd til et bryllup f. eks., og som ikke svarte og takket for innbydelsen, og heller ikke vilde komme, men til og med spottet de som innbød, vilde du sikkert synes at det var en sjøføl handlemate. Slik kunde du da aldri finne på.

Men tenk dig nu litt om.

Har du aldri fått en innbydelse som du ikke har svart på?

Du har kanskje svart på alle dine venners innbydeler, og kom-

har du merket en uro, en lengsel, og en stemme — Jesu egen. Han selv bad dig å komme.

Ar er kanskje gått siden du fikk den første innbydelsen til Jesus. Hans tjenere bad dig komme.

Du kom ikke. Du lo bare av dem kanskje og hørte dem.

Du leste Hans egen skriftlige innbydelse. Du lot den ubesvaret.

Han spurte dig selv om du vilde komme.

Du torde ikke si et trossig nei, men sa ikke ja, og ikke kom du. Du svarte kanskje at det passet ikke dig nu, men når du fant det ble beileilig for dig vilde du komme til Jesus.

Synes du dette er en pen måte å behandle din aller beste venn på?

Han ser den forferdelige tilværelse som venter dig hvis ikke du kommer til ham. Han har også så meget godt han gjerne vil gi

dig om du vilde komme i hans selskap. Han har et hjerte som ommer mer enn din egen mor for

dig, og elsker dig mere enn alle. Derfor har han ikke bare kalt dig en gang — men mange, mange.

Hvilken grenselsk kjærighet! Han døde for at du kunde få frelse og komme til ham.

Han har innbuddt dig til å arve alle ting med sig. Og så står du ennu utenfor det hele.

Det er det beste som er i livet og det beste i evigheten han har bedt dig til.

En sådan innbydelse har du ikke svart på!

Om du enn har hørt kallet mange ganger, er det ikke sikkert Herrens nädige innbydeler vil bli flere enn den innbydelse du har idag.

Ennu er der rum — ennu kalles han. Se å få sikret dig plass i de evige boliger før døren blir lukket, og du ikke kan komme inn.

Den dag kan komme for dig, da du kjenner du må ha hjelp av ham hvis selskap du har forsøkt, og hvis innbydeler du

har latt gå dig forbi, så mangen gang.

Nu er det din tid. Nu passer det dig. Nu trenger du hjelp — nu vil du komme til Jesus. Kanskje du i mørke må famle dig frem — kun for å finne en lukket dør.

Kan du bebreide Jesus?

En som år etter år har bedig å komme — men du vil ikke svare engang.

Jeg sa kanskje — der har nøylig vært sjele som når de skulde har søkt etter frelse — nøylig forsent. Men om du av nåde samfund med Jesus når du til å dø, synes du det er rettla djevelen få alle dine ar, evner og gaver, og så la Jesu

de siste dager, de siste timer ditt liv?

Han ber om å få live idag! Han har bruk for din idag.

Du har bruk for Jesus!

La ham derfor få det som dig at du kommer.

Svar ham idag! Kom idag den herefter er kort.

SPREDTE FELTER

Ise.

I lengre tid har noen av de fre-
nneske om til å skaf-
løse barnet han la-
et gjerne Herren.
et gjerne og meget
stoler på
; og så-
at den le-
i det 19.
som den
m alltid,
ham.
bede.

ten å hen-
til å skaf-
løse barnet han la-
et gjerne Herren.
et gjerne og meget
stoler på
; og så-
at den le-
i det 19.
som den
m alltid,
ham.
bede.

I lengre tid har noen av de fre-
nneske om til å ha noe offentlig
møter på Ise, men det har ikke blitt noe av før nu.

Br. Strømstad som har ført sig
kallet til å ha noen møter her,
leiet forrige uke lokalet «Var-
dens ved Ise st.

Søndag aften kl. 7 var det fest
i lokalet og det var ikke så få
som var møtt frem.

Noen av musikkvennene fra
Sarpsborg deltok med sang og
musikk og det var en riktig gill-
fest, hvor Guds And virket mektig
på de ufrøste.

Det vilde være godt om vi mere
kunde huske på, slike forsome
steder i vårt land.

Håper at også Herren vil sende
vekkelse over Ise og stedene der
omkring.

Bed for de forsmøte steder.

S. T.

Fra forsamlingen i Universitetsgat-

20, Oslo.

Det kan tenkes at der er endel-
venner rundt om i landet som
stundom tenker som så: Tro hvor-
dan det går den nye forsamlings
Universitetsgaten i Oslo?

Selv tenkte jeg så, og det var
ikke uten spennin at jeg kom til
Oslo denne gang. — Flokken er
jo ny og den har vel hatt sine på-
kjenninger både fra den ene og
fra den andre retning. Men det
synes dog som Gud har en opga-
ve også i forsamlingen der.

Mitt første møte blandt vennen-
ne var første juledag. På f. m.
var der ikke mange fremmøtt,
bedre på ettermiddagen. Siden
har det da gått slag i slag og
søkningen har ikke vært liten.
Hvad som gleder mig er at det
kjennes åpent og gått å stå frem
med det som man har fått å frem-
bringe, vennen er åpne og takk-
nemmelige.

Vennen har (intil videre)
gjort det som en regel for sig, å
ha fest hver lørdag aften. Siste
lørdag (altså den første lørdag i
det nye året) gav Gud oss en underbar fest. — Ved møtets slutt
var der fire stykker som overgav
sig til Gud. Underlig var det å se
mann og hustru omfavne hver-
andre og sammen søker den Jesus,
som kan løse fra alle bånd. Det
er ikke ofte man ser det, men
det hender dog iblandt. Da jeg
gikk bort til ham og sa at dette
kommer til å bli et minneverdig
år for dig, min kjære venn, sa
han: — A nei, det er nok året
1930, som blir det mest minne-
verdige, jeg forstod det da sånn,
at det var det året som Gud
hadde fått ham itale, og at det nu, var bare den ytre
handling som var gjort. — De andre
to, var mor og datter. Også
dem har gått på møter i mange
mange år, men en avgjørelse har
det ikke kunnet bli. — Nu kom
det dog, må Gud velsigne dem
allesammen.

Søndag den 4de januar hadde
søndagsskolen sin barnefest. Der
skulde jeg ønsket at du var med.
Vennen hadde gjort det så fest-
lig at det var en frys. Lokalet er
jo så vakkert for sig selv, og når-
der da også var pyntet opp som
tilfallet var denne gang, måtte
det jo bli enestående. — Og at
man var fornøyet det kunde man
se på alle ansikter og ikke
minst på barna. Broder og

søster Nygård, vennene som jeg
bosatte hos, fikk sin lille tulle (Sol-
vigs) velsignet ved samme anled-
ning, og passer jo det så godt ved
en sådan fest. Hun var så sot og
vakker, så det kvikket også op til
at feststemningen kom på topp.

Det var vennenes første barne-
fest, men det vil sikkerlig ikke
 bli den siste om Herren tører med
sitt ved Ise st.

Søndag aften kl. 7 var det fest
i lokalet og det var ikke så få
som var møtt frem.

Noen av musikkvennene fra
Sarpsborg deltok med sang og
musikk og det var en riktig gill-
fest, hvor Guds And virket mektig
på de ufrøste.

Det vilde være godt om vi mere
kunde huske på, slike forsome
steder i vårt land.

Håper at også Herren vil sende
vekkelse over Ise og stedene der
omkring.

Bed for de forsmøte steder.

S. T.

Fra forsamlingen i Universitetsgat-

20, Oslo.

Det kan tenkes at der er endel-
venner rundt om i landet som
stundom tenker som så: Tro hvor-
dan det går den nye forsamlings
Universitetsgaten i Oslo?

Selv tenkte jeg så, og det var
ikke uten spennin at jeg kom til
Oslo denne gang. — Flokken er
jo ny og den har vel hatt sine på-
kjenninger både fra den ene og
fra den andre retning. Men det
synes dog som Gud har en opga-
ve også i forsamlingen der.

Mitt første møte blandt vennen-
ne var første juledag. På f. m.
var der ikke mange fremmøtt,
bedre på ettermiddagen. Siden
har det da gått slag i slag og
søkningen har ikke vært liten.
Hvad som gleder mig er at det
kjennes åpent og gått å stå frem
med det som man har fått å frem-
bringe, vennen er åpne og takk-
nemmelige.

Vennen har (intil videre)
gjort det som en regel for sig, å
ha fest hver lørdag aften. Siste
lørdag (altså den første lørdag i
det nye året) gav Gud oss en underbar fest. — Ved møtets slutt
var der fire stykker som overgav
sig til Gud. Underlig var det å se
mann og hustru omfavne hver-
andre og sammen søker den Jesus,
som kan løse fra alle bånd. Det
er ikke ofte man ser det, men
det hender dog iblandt. Da jeg
gikk bort til ham og sa at dette
kommer til å bli et minneverdig
år for dig, min kjære venn, sa
han: — A nei, det er nok året
1930, som blir det mest minne-
verdige, jeg forstod det da sånn,
at det var det året som Gud
hadde fått ham itale, og at det nu, var bare den ytre
handling som var gjort. — De andre
to, var mor og datter. Også
dem har gått på møter i mange
mange år, men en avgjørelse har
det ikke kunnet bli. — Nu kom
det dog, må Gud velsigne dem
allesammen.

Søndag den 4de januar hadde
søndagsskolen sin barnefest. Der
skulde jeg ønsket at du var med.
Vennen hadde gjort det så fest-
lig at det var en frys. Lokalet er
jo så vakkert for sig selv, og når-
der da også var pyntet opp som
tilfallet var denne gang, måtte
det jo bli enestående. — Og at
man var fornøyet det kunde man
se på alle ansikter og ikke
minst på barna. Broder og

søster Nygård, vennene som jeg
bosatte hos, fikk sin lille tulle (Sol-
vigs) velsignet ved samme anled-
ning, og passer jo det så godt ved
en sådan fest. Hun var så sot og
vakker, så det kvikket også op til
at feststemningen kom på topp.

Det var vennenes første barne-
fest, men det vil sikkerlig ikke
 bli den siste om Herren tører med
sitt ved Ise st.

Søndag aften kl. 7 var det fest
i lokalet og det var ikke så få
som var møtt frem.

Noen av musikkvennene fra
Sarpsborg deltok med sang og
musikk og det var en riktig gill-
fest, hvor Guds And virket mektig
på de ufrøste.

Det vilde være godt om vi mere
kunde huske på, slike forsome
steder i vårt land.

Håper at også Herren vil sende
vekkelse over Ise og stedene der
omkring.

Bed for de forsmøte steder.

S. T.

Fra forsamlingen i Universitetsgat-

20, Oslo.

Det kan tenkes at der er endel-
venner rundt om i landet som
stundom tenker som så: Tro hvor-
dan det går den nye forsamlings
Universitetsgaten i Oslo?

Selv tenkte jeg så, og det var
ikke uten spennin at jeg kom til
Oslo denne gang. — Flokken er
jo ny og den har vel hatt sine på-
kjenninger både fra den ene og
fra den andre retning. Men det
synes dog som Gud har en opga-
ve også i forsamlingen der.

Mitt første møte blandt vennen-
ne var første juledag. På f. m.
var der ikke mange fremmøtt,
bedre på ettermiddagen. Siden
har det da gått slag i slag og
søkningen har ikke vært liten.
Hvad som gleder mig er at det
kjennes åpent og gått å stå frem
med det som man har fått å frem-
bringe, vennen er åpne og takk-
nemmelige.

Det var vennenes første barne-
fest, men det vil sikkerlig ikke
 bli den siste om Herren tører med
sitt ved Ise st.

Søndag aften kl. 7 var det fest
i lokalet og det var ikke så få
som var møtt frem.

Noen av musikkvennene fra
Sarpsborg deltok med sang og
musikk og det var en riktig gill-
fest, hvor Guds And virket mektig
på de ufrøste.

Det vilde være godt om vi mere
kunde huske på, slike forsome
steder i vårt land.

Håper at også Herren vil sende
vekkelse over Ise og stedene der
omkring.

Bed for de forsmøte steder.

S. T.

Fra forsamlingen i Universitetsgat-

20, Oslo.

Det kan tenkes at der er endel-
venner rundt om i landet som
stundom tenker som så: Tro hvor-
dan det går den nye forsamlings
Universitetsgaten i Oslo?

Selv tenkte jeg så, og det var
ikke uten spennin at jeg kom til
Oslo denne gang. — Flokken er
jo ny og den har vel hatt sine på-
kjenninger både fra den ene og
fra den andre retning. Men det
synes dog som Gud har en opga-
ve også i forsamlingen der.

Mitt første møte blandt vennen-
ne var første juledag. På f. m.
var der ikke mange fremmøtt,
bedre på ettermiddagen. Siden
har det da gått slag i slag og
søkningen har ikke vært liten.
Hvad som gleder mig er at det
kjennes åpent og gått å stå frem
med det som man har fått å frem-
bringe, vennen er åpne og takk-
nemmelige.

Det var vennenes første barne-
fest, men det vil sikkerlig ikke
 bli den siste om Herren tører med
sitt ved Ise st.

Søndag aften kl. 7 var det fest
i lokalet og det var ikke så få
som var møtt frem.

Noen av musikkvennene fra
Sarpsborg deltok med sang og
musikk og det var en riktig gill-
fest, hvor Guds And virket mektig
på de ufrøste.

Det vilde være godt om vi mere
kunde huske på, slike forsome
steder i vårt land.

Håper at også Herren vil sende
vekkelse over Ise og stedene der
omkring.

Bed for de forsmøte steder.

S. T.

Fra forsamlingen i Universitetsgat-

20, Oslo.

Det kan tenkes at der er endel-
venner rundt om i landet som
stundom tenker som så: Tro hvor-
dan det går den nye forsamlings
Universitetsgaten i Oslo?

Selv tenkte jeg så, og det var
ikke uten spennin at jeg kom til
Oslo denne gang. — Flokken er
jo ny og den har vel hatt sine på-
kjenninger både fra den ene og
fra den andre retning. Men det
synes dog som Gud har en opga-
ve også i forsamlingen der.

Mitt første møte blandt vennen-
ne var første juledag. På f. m.
var der ikke mange fremmøtt,
bedre på ettermiddagen. Siden
har det da gått slag i slag og
søkningen har ikke vært liten.
Hvad som gleder mig er at det
kjennes åpent og gått å stå frem
med det som man har fått å frem-
bringe, vennen er åpne og takk-
nemmelige.

Det var vennenes første barne-
fest, men det vil sikkerlig ikke
 bli den siste om Herren tører med
sitt ved Ise st.

Søndag aften kl. 7 var det fest
i lokalet og det var ikke så få
som var møtt frem.

Noen av musikkvennene fra
Sarpsborg deltok med sang og
musikk og det var en riktig gill-
fest, hvor Guds And virket mektig
på de ufrøste.

Det vilde være godt om vi mere
kunde huske på, slike forsome
steder i vårt land.

Håper at også Herren vil sende
vekkelse over Ise og stedene der
omkring.

Bed for de forsmøte steder.

S. T.

Fra forsamlingen i Universitetsgat-

20, Oslo.

Det kan tenkes at der er endel-
venner rundt om i landet som
stundom tenker som så: Tro hvor-
dan det går den nye forsamlings
Universitetsgaten i Oslo?

Selv tenkte jeg så, og det var
ikke uten spennin at jeg kom til
Oslo denne gang. — Flokken er
jo ny og den har vel hatt sine på-
kjenninger både fra den ene og
fra den andre retning. Men det
synes dog som Gud har en opga-
ve også i forsamlingen der.

Mitt første møte blandt vennen-
ne var første juledag. På f. m.
var der ikke mange fremmøtt,
bedre på ettermiddagen. Siden
har det da gått slag i slag og
søkningen har ikke vært liten.
Hvad som gleder mig er at det
kjennes åpent og gått å stå frem
med det som man har fått å frem-
bringe, vennen er åpne og takk-
nemmelige.

Det var vennenes første barne-
fest, men det vil sikkerlig ikke
 bli den siste om Herren tører med
sitt ved Ise st.

Søndag aften kl. 7 var det fest
i lokalet og det var ikke så få
som var møtt frem.

Noen av musikkvennene fra
Sarpsborg deltok med sang og
musikk og det var en riktig gill-
fest, hvor Guds And virket mektig
på de ufrøste.

Det vilde være godt om vi mere
kunde huske på, slike forsome
steder i vårt land.

Håper at også Herren vil sende
vekkelse over Ise og stedene der
omkring.

Bed for de forsmøte steder.

S. T.

Fra forsamlingen i Universitetsgat-

20, Oslo.

Det kan tenkes at der er endel-
venner rundt om i landet som
stundom tenker som så: Tro hvor-
dan det går den nye forsamlings
Universitetsgaten i Oslo?

Selv tenkte jeg så, og det var
ikke uten spennin at jeg kom til
Oslo denne gang. — Flokken er
jo ny og den har vel hatt sine på-
kjenninger både fra den ene og
fra den andre retning. Men det
synes dog som Gud har en opga-
ve også i forsamlingen der.

Mitt første møte blandt vennen-
ne var første juledag. På f. m.
var der ikke mange fremmøtt,
bedre på ettermiddagen. Siden
har det da gått slag i slag og
søkningen har ikke vært liten.
Hvad som gleder mig er at det
kjennes åpent og gått å stå frem
med det som man har fått å frem-
bringe, vennen er åpne og takk-
nemmelige.

Det var vennenes første barne-
fest, men det vil sikkerlig ikke
 bli den siste om Herren tører med
sitt ved Ise st.

Søndag aften kl. 7 var det fest
i lokalet og det var ikke så få
som var møtt frem.

Noen av musikkvennene fra
Sarpsborg deltok med sang og
musikk og det var en riktig gill-
fest, hvor Guds And virket mektig
på de ufrøste.

Det vilde være godt om vi mere
kunde huske på, slike forsome
steder i vårt land.

Håper at også Herren vil sende
vekkelse over Ise og stedene der
omkring.

Bed for de forsmøte steder.

S. T.

Fra forsamlingen i Universitetsgat-

20, Oslo.

Det kan tenkes at der er endel-
venner rundt om i landet som
stundom tenker som så: Tro hvor-
dan det går den nye forsamlings
Universitetsgaten i Oslo?

Selv tenkte jeg så, og det var
ikke uten spennin at jeg kom til
Oslo denne gang. — Flokken er
jo ny og den har vel hatt sine på-
kjenninger både fra den ene og
fra den andre retning. Men det
synes dog som Gud har en opga-
ve også i forsamlingen der.

Mitt første møte blandt vennen-
ne var første juledag. På f. m.
var der ikke mange fremmøtt,
bedre på ettermiddagen. Siden
har det da gått slag i slag og
søkningen har ikke vært liten.
Hvad som gleder mig er at det
kjennes åpent og gått å stå frem
med det som man har fått å frem-
bringe, vennen er åpne og takk-
nemmelige.

Det var vennenes første barne-
fest, men det vil sikkerlig ikke
 bli den siste om Herren tører med
sitt ved Ise st.

Søndag aften kl. 7 var det fest
i lokalet og det var ikke så få
som var møtt frem.

Noen av musikkvennene fra
Sarpsborg deltok med sang og
musikk og det var en riktig gill-
fest, hvor Guds And virket mektig
på de ufrøste.

Det vilde være godt om vi mere
kunde huske på, slike forsome
steder i vårt land.

Håper at også Herren vil sende
vekkelse over Ise og stedene der
omkring.

Bed for de forsmøte steder.

S. T.

Fra forsamlingen i Universitetsgat-

20, Oslo.

Det kan tenkes at der er endel-
venner rundt om i landet som
stundom tenker som så: Tro hvor-
dan det går den nye forsamlings
Universitetsgaten i Oslo?

Selv tenkte jeg så, og det var
ikke uten spennin at jeg kom til
Oslo denne gang. — Flokken er
jo ny og den har vel hatt sine på-
kjenninger både fra den ene og
fra den andre retning. Men det
synes dog som Gud har en opga-
ve også i forsamlingen der.

Mitt første møte blandt vennen-
ne var første juledag. På f. m.
var der ikke mange fremmøtt,
bedre på ettermiddagen. Siden
har det da gått slag i slag og
søkningen har ikke vært liten.
Hvad som gleder mig er at det
kjennes åpent og gått å stå frem
med det som man har fått å frem-
bringe, vennen er åpne og takk-
nemmelige.

Det var vennenes første barne-
fest, men det vil sikkerlig ikke
 bli den siste om Herren tører med
sitt ved Ise st.

Søndag aften kl. 7 var det fest
i lokalet og det var ikke så få
som var møtt frem.

Noen av musikkvennene fra
Sarpsborg deltok med sang og
musikk og det var en riktig gill-
fest, hvor Guds And virket mektig
på de ufrøste.

Det vilde være godt om vi mere
kunde huske på, slike forsome
steder i vårt land.

Håper at også Herren vil sende
vekkelse over Ise og stedene der
omkring.

Bed for de forsmøte steder.

S. T.

Fra forsamlingen i Universitetsgat-

20, Oslo.

Det kan tenkes at der er endel-
venner rundt om i landet som
stundom tenker som så: Tro hvor-
dan det går den nye forsamlings
Universitetsgaten i Oslo?

Selv tenkte jeg så, og det var
ikke uten spennin at jeg kom til
Oslo denne gang. — Flokken er
jo ny og den har vel hatt sine på-
kjenninger både fra den ene og
fra den andre retning. Men det
synes dog som Gud har en opga-
ve også i forsamlingen der.

Mitt første møte blandt vennen-
ne var første juledag. På f. m.
var der ikke mange fremmøtt,
bedre på ettermiddagen. Siden
har det da gått slag i slag og
søkningen har ikke vært liten.
Hvad som gleder mig er at det
kjennes åpent og gått å stå frem
med det som man har fått å frem-
bringe, vennen er åpne og takk-
nemmelige.

Det var vennenes første barne-
fest, men det vil sikkerlig ikke
 bli den siste om Herren tører med
sitt ved Ise st.

Søndag aften kl. 7 var det fest
i lokalet og det var ikke så få
som var møtt frem.

Noen av musikkvennene fra
Sarpsborg deltok med sang og
musikk og det var en riktig gill-
fest, hvor Guds And virket mektig
på de ufrøste.

Det vilde være godt om vi mere
kunde huske på, slike forsome
steder i vårt land.

Håper at også Herren vil sende
vekkelse over Ise og stedene der
omkring.

Bed for de forsmøte steder.

S. T.

Fra forsamlingen i Universitetsgat-

20, Oslo.

Det kan tenkes at der er endel-
venner rundt om i landet som
stundom tenker som så: Tro hvor-
dan det går den nye forsamlings
Universitetsgaten i Oslo?

BIBELSK TIDSSKRIFT

Motto: «Alt guds ord til alt Guds folk.»

Bibelsk Tidsskrift er nettop det blad som alle predikanter, lærere og enhver bibelleser bør holde. 32 sida, dobbeltspaltet, illust. mænadsblad, Upartisk og helbibelsk, Kr. 5.50 pr. år. Nye helårsabonnementer får hele siste kvartal 1930 gratis. Send oss 14 øre til porto, og et provenr. til sendes. B. T. ukommer på fire sprogs. I en kient Stockholmsavis skriver merket A.L.-r. bla. a. om B. T.

«En Guds gave til vårt folk . . . populært skrevet . . . hoi grad fengslelsen . . . gjennemtrent av Bibelens Andskraft og støter alle sine uttaleiser på tydelige utsagn i Bibelen. Man kommer med lesningene av dette tidsskrift uten videre til å tenke på Jesu ord om „strommer av levende vann“ Joh. 7. 38 . . .»

Utgivet: Red. R. Froyshov.

Skriv til B. T. Arendal.

Den gode hyrde.

Av Johaun O. Johnsen, Slemmestad II.

Enhver hyrde må ha en hjord, sti død over vårt liv. Det er ingen av dette har også Jesus, en hjord over den hele verden. Alle Guds barn er ført inn i denne hjord, hvilken leir vi enn representerer. Gud kjenner bare til ett folk, og det er hans hjord. Han døpe for den og han har full rett over den, og våker over den. Vi er hans siesten og som sådan kan vi forstå, hvor han ømmes over sin hjord. Takk! Gud broder og spørst at du er kommen med. Kan hende at du mangen gang blir misforstått. Men Gud kjenner dig. Og intet våben som rettes mot dig skal ha fremgang. Bare vi er stilte for Hyrdens ledelse. Bakken kan være ujevne. Veien kan ofte føles hård, og målet synes så langt borte. Men takk og lov. Hyrden er med. Han har selv gatt den samme vei. Utholdt de sterkeste lidelser. Derfor heter det så skjønt, han kan komme oss til hjelpe når vi blir fristet.

Når vi betrakter førene i en hjord, vil vi finne at førene alltid søker hverandre. Herlige tanke. Således er det også med Jesu Kristi får. Vi søker hverandre og drages til hverandre. Vi kjenner at ordet går i oppfyllelse i våre hjerter, at allting blir nytt, Gud være takk. Det er også en annen herlig tanke med førene som er verd å legge merke til: Enhver fornuftig føreeier vil merke sine får; i tilfelle noen skulde komme bort i en annen hjord vil han da kunne kjenne igjen sine får. Og dette skjer gjerne på den måte at man tar litt tjære og setter den første bokstav av eierens navn på dets rygg. Således er det også med Jesu får. Eieren, Jesus Kristus, han merker sine får med 2 merker, og dersom du ikke har disse merker vil du aldri komme inn i himmelen. Vi kan gjerne vandre på møter i årevis, gjerne delta i kristelige gjøremål og være optatt og betraktet av andre. Har vi ikke disse 2 merker så hører vi ikke ham til. «Og vi kan ikke komme inn i Guds rike på noen annen måte. Det ene merke er Jesu blod. Ethvert får og lam i Jesu hjord var engang skyldige, langt borte fra frelsen. Det var ingen av oss som var rettfærdige for Gud, vi var alle avvegne, besudlet fra hovedissen til fotsåle. Det var ingen av oss som gjorde godt, enn ikke én. Men Gud lot alle våre misgjerninger amme ham. Jesus Kristi, Guds sons blod, gikk over vårt liv.

Vi er stadig på marsj fremover og opover mot de evige marker. Må da den gode Hyrde få velsig- og ethvert får og lam, og det vil

han gjøre. Han vil trykke oss inn til sitt bryst og varme oss med sin evige kjærlighet som er ubegrenset. Ja, må Herren få velsigne disse bemerkninger for sitt navn skyld.

Fritenkeren.

En fritenker ved navn Josef Barker reiste i årevis rundt og holdt foredrag om fritenkeriet. En dag uttalte han følgende i sitt foredrag i en liten by:

«Hvin der virkelig er en Gud til, mener I da ikke at han så vil gjøre noe med mig, som bruker hele min tid til å beneke hans tilverkning? Se på mig, hvor vel jeg befinner mig! Jeg er frisk, i godt humør og innerlig vel fornøyd. Hvis der virkelig er en Gud, vilde han så ikke på en eller annen måte gi til kjenner sitt mishag over mine foredrag, ved hvilke jeg alltid strider imot ham?»

Ved disse ord reiste en bonde sig og sa: «Min hund pleier å gjøre til månen når den står op de klare høstnætter. Men hvad gjør månen? Den vesbler å stråle sin skjønnhet uten å det minste hensyn til det uformutige dyrs gjøren. Således forholder det sig også med den taler vi hørte. Han opfører sig mot den allmektige Gud som hunden mot månen. Og hvad svarer Gud? Han lar sin sol opga over onde og gode og lar det regne over rettfærdige og urettfærdige. Han er langmodig: ti han har evigheten for sig. Men den kommer en dag da han vil kreve alle mennesker til regnskap som der står skrevet: «O menneske... mener du... at du kan undfly Guds dom? Eller forakrer du hans godhets og tålmod og langmods rikdom, og vet ikke at Guds godhet driver dig til omvendelse?» (Rom. 2, 3—4)

Disse likefremme, men overbevisende ord gjorde et dypt inntrykk, og de var ikke talt forgjenes. Barker så at han var blitt skånet alene ved Guds godhet, og han blev senere en nidskjær evangeliets tjener.

Men Jesus tidde

«Men Jesus tidde» — dette lille enkle ordet har til mitt hjerte talt så mangen gang. Så ofte har det stillet vredens vover forandret klagesukk til jubelsang.

«Men Jesus tidde» — hvad gjør vi som følger i hans spor, — hvad gjør vel du og jeg? Vår egen arm vi kanskje ofte løfter og gir den som slog igjen et slag.

«Men Jesus tidde» — og hans rett gikk frem som lyset. «Rettferdig er dog visselig dennemann.

Vær viss, at sannheten skal seire, men lære å tie bør du som han.

«Men Jesus tidde» — o, om jeg kunde ligne min Mester her. Men ak, jeg er så svak.

Ta du min svake hånd i din o Jesus, og lar mig følge dig hver dag.

(Fra svensk ved G. F.).

FOR FAMILIENS YNGSTE

EDU O GUD SER MIG.

Da Anna var fire år gammel, begynte hun å gå i søndagskole. En søndag blev hennes lekse dette vers: «Du, o Gud, ser mig», og det var hun meget glad for, fordi hun så lett kunde huske og gjenta det.

Neste dag hadde moren et erinne til henne. Det var kun et lite stykke vedoredag om fritenkeriet. En dag uttalte han følgende i sitt foredrag i en liten by:

«Hvin der virkelig er en Gud til, mener I da ikke at han så vil gjøre noe med mig, som bruker hele min tid til å beneke hans tilverkning? Se på mig, hvor vel jeg befinner mig! Jeg er frisk, i godt humør og innerlig vel fornøyd. Hvis der virkelig er en Gud, vilde han så ikke på en eller annen måte gi til kjenner sitt mishag over mine foredrag, ved hvilke jeg alltid strider imot ham?»

Ved disse ord reiste en bonde sig og sa: «Min hund pleier å gjøre til månen når den står op de klare høstnætter. Men hvad gjør månen? Den vesbler å stråle sin skjønnhet uten å det minste hensyn til det uformutige dyrs gjøren. Således forholder det sig også med den taler vi hørte. Han opfører sig mot den allmektige Gud som hunden mot månen. Og hvad svarer Gud? Han lar sin sol opga over onde og gode og lar det regne over rettfærdige og urettfærdige. Han er langmodig: ti han har evigheten for sig. Men den kommer en dag da han vil kreve alle mennesker til regnskap som der står skrevet: «O menneske... mener du... at du kan undfly Guds dom? Eller forakrer du hans godhets og tålmod og langmods rikdom, og vet ikke at Guds godhet driver dig til omvendelse?» (Rom. 2, 3—4)

Disse likefremme, men overbevisende ord gjorde et dypt inntrykk, og de var ikke talt forgjenes. Barker så at han var blitt skånet alene ved Guds godhet, og han blev senere en nidskjær evangeliets tjener.

«Der er dem som står ut og får ennu mer, og der er dem som holder tilbake mer enn rett er, og det blir dog kun faltigdom.

ORDSPR. 11. 24.

EN PREDIKANT

hadde på et mpte talt om himmelen. Et at motet var slutt, kom det en man bort til ham og sa: «Du talte så meget om himmelen, men du sa ikke hvor den var.»

«Du kjänner de gamle folkene som bor i den usle hytta der borte på hagen,» sa predikanten. Jo, mannen gjorde da det. «Ja, ta nu en kurv med matvarer og gå bort til de fattige folkene med. De trenger så sart en liten håndrekning. Kom så etterpå til mig, så skal jeg fortelle dig hvor himmelen er.»

En tid etter traff predikanten den samme mannen igjen. «Nå, hvordan går det, vet du nu hvor himmelen er?» «A, snakk ikke til meg om himmelen,» sa mannen. «Jeg har selv vært der i 20 minutter, jeg.»

AFRIKA:

P. EVENSTAD: Emma Hoel, Parkveien 6, Oslo.

TOMINE EVENSTAD: Gartner M. Walde, Ibsensgt. 105, Bergen.

HILMA HERMANSEN: Ole Krogstad, Soli, Rælingen.

INGRID LØKKEN: Misjonsskasser for «Salen», Oslo: S. W. Bjertnes, Torshov p. o., Oslo.

MARGIT HARALDSEN: Leda Henrik Hansen, Løvenskiolds vei, Lilleaker pr. Oslo.

HANSINE NESFOSEN: Constanse Nøstdal, Solheimsgaten 40, Bergen.

MARTHA KVALVAGNES: Frø Anna Neddal Sydnesmag 4, Bergen.

MAXIMILIAN HANSEN: Caspera Solvik, villa Fjordgått, Osnes pr. Heggedal.

DEN NORSKE KONGOMISJON CHRISTIANSEN: Erling Syvertsen, Danvik, Drammen.

INDIA:

DAGMAR ENGSTRØM: O. Ekornes, Jarveien 11, Lilleaker.

ANNA JENSEN: Amalie Karlsen, V. Porsgr.

FRANCK DESMOND: Hardy O. Mossberg, Kreditbanken, Halden.

HANS SVENDBERG: Form. J. Karlsen, Haldens vevert, Tistedalen pr. Halden.

B. OG GUNHILD FINSTRØM: Anne Husås, Kviteseid, Telemark.

BORGHILD NORDLI: Dronningensgt. 20, Narvik Nord-Norge.

DAGMAR JACOBSEN: Sverre Severinsen, Smittestrømsveien 19, Drammen.

HILDA WERGEDAL: Jens Jarnes, Passeebak p. o., Sandvær.

RACHEL EDWARDSEN: Kontorist O. Langerud, Numedalsbanen, Kongsvinger.

VALBORG FRANDSEN: Utgitt ved en redaksjonskomité.

«Glommens» trykkeri, Sarpsborg.

Ny
NUMMER 3.

Fra Torkild Ras

Kjære næ

Herrens ord

Lans navn.

Bare en liten

se vi lever med

med os kan d

Herren så unde

hvil over os

ning på dette

tider gjor det

for Jesus å g

olant kines

sens tider fin

re store. Det

er utført i de

bli sikker

Fra mang

budskapet

her i Kang

med i sam

ste fellesb

vi hatt gle

inn i men

underbar

bel. Hallel

Blandt

Liu, som

sakalte k

Venner, b

sus vil b

det godt

ker held

nelse. H

innhostri

droier. I

Ha

Det

dårlig

si ikke

se fa

i de

virk

av s

ikke

seks

net

kro

er del

on